

даде чичо бастуня си на Шеря да го носи и хопъ, Кера кацва на него, а добрия Шерю, носи ли ъж носи! Ще хвъркне Кера отъ бастуня и хайде на Шеря на гърба, а той тича съ неѡ, отъ радостъ не знае какво да прави.

ИВАНЧОВИТЪ ГЪЛЖБИ.

Лѣдъ дългата зима настанѡ веселата пролѣтъ. Доводохѡ ни на гости лястовичкитѡ и дългоногитѡ щъркове. Дърветата се раззеленихѡ и птичкитѡ започнахѡ да си виѡтъ по тѡхъ гнѣзда.

Само мързеливата кукувица не си сви гнѣздо; защото тя снася яйцата си въ гнѣздата на другитѡ птички. Домашнитѡ гължби сѡщо тѡй не си правѡтъ гнѣздо, но това не го вършѡтъ отъ мързелъ, а защото хората имъ приготвяватъ на готово шарени кафези.

Кафезътъ на Иванчовитѡ гължби бѡше много хубавъ и раздѣленъ на нѡколко гнѣзда. Въ тѡхъ се криѡхѡ шесть гължбчета, едно отъ друго по шарени и по хубави. Всѡка вечеръ Иванчо и двѣтъ му сестричета ги хранѡтъ кое съ царевица, кое съ пресо. Гължбитѡ ги добрѡ запознахѡ и не се плашихѡ отъ тѡхъ. Щомъ ги видѡхѡ че идѡтъ, тосъ-часъ прѡхвъркахѡ къмъ тѡхъ и кацнувахѡ по раменѡтъ имъ. На Иванчовото рамо всѡкога кацваше бѡлото гължбче. Той го обичаше много и го хранѡше на рѡцѡ.